

Fricz Tamás - A svéd a cél?

2013 november 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Heller

Heller Ágnes látható módon nehezen viseli az ?t ért kritikákat. [Pénteken az ATV Egyenes beszéd cím? m?sorában](#) ugyanis arról beszélt: meg kellene kérdezni Kumin Ferencet, hogy miként egyeztethet? össze a szólásszabadsággal, hogy megfeddjen egy állampolgárt, amiért az kifejti a véleményét. Mint ismert: múlt héten, a botrány kirobbanásakor Kumin Ferenc „csupán” néhány kijelentésének pontosítására kérte Heller Ágnest, mert szerinte az több tárgyi tévedést is tartalmazott.

Eleddig Svédországra úgy tekintettünk, mint egy már-már tökéletes országra. Mintaként, normaként, példaként, célként. Ahol – többek között – a sajtó és a média független, tárgyilagos és nem hazudik (à la Deák Ferenc).

A Kobra című kulturális műsoruk Magyarországról szóló része azonban kicsit megrendítheti bennünk ezt a képzetet, miként a jogos és fontos magyar tiltakozásokat követő svéd reakciók is.

Mondjuk ki egyértelműen: [a körülbelül 23 perces „dokumentumfilm”](#) (itt ez a műfaji meghatározás erősen vicces) keményen befeketíti hazánkat. Egyszerűen rossz hírünket kelti a svéd emberek körében, rágalmaz. Szélsőjobboldali paramilitáris szervezetek masíroznak a budapesti utcákon, szélsőséges, neonáci zenekarok koncerteznek mindenütt. Az országban félelem uralkodik, tombol az antiszemitizmus (hiszen, de unalmas már ez a baromság...), melyről „hitelesen” számolnak be az ügyeletes jajongók, köztük természetesen – és ismételten – Heller Ágnes filozófus, a mindenkori „tisztá forrás”.

De nem is érdemes a film részleteiben elmerülni, hiszen már a cím mindent elmond: „Milyen állapotban van a kultúra a szélsőjobboldali, nacionalista Magyarországon?” Azért vérlázító mindez, mert a szerkesztőség vezetőknek tudniuk kell, hogy egy ország szélsőjobboldalivá, fasisztává, nácivá minősítésével nagyon sokat ártnak az adott országnak, hiszen rossz hírének viszik a világban. Ez pedig egyszerre okoz konkrét, pénzzel mérhető gazdasági hátrányokat – lásd turizmus, idegenforgalom –, valamint az ország értékalapú leminősítéséhez vezethet. Miért ne hinné el a svéd átlagember azt, amit Magyarországról lát és hall egy – ráadásul – „dokumentumfilmben”? Hiszen a magyar átlagember is a magyar médiából tájékozik arról, hogy mi történik történetesen Svédországban.

Sajnos a nyugati médiavilág objektivitásáról, hűvös tárgyilagosságáról kapcsolatos illúzióink és hiteink az utóbbi években, sőt hónapokban darabokra törnek össze, ráadásul nagymértékben éppen a rólunk, Magyarországról szóló tudósítások és értékelések, elemzések józanítanak ki bennünket a leginkább.

A Kobra súlyosan elfogult, torz és hazug képe hazánkról viszont egy lényeges tapasztalattal jár: meg kell védeni magunkat, mert immáron időnként ott is támadnak bennünket, ahonnan a baráti segítséget vártuk volna. A „merjünk kicsik lenni” Kovács László-i életfilozófia végképp használhatatlanná vált; helyette a „merjünk egyenrangúak lenni és megvédeni magunkat” alapállása az egyetlen, ami tartható és életképes.

Szerencsére nem is hagytuk magunkat, és ezt jól tettük, mert láthatóan sem Dánia, sem Portugália, sem Finnország, és – minő meglepetés! – Ausztria sem tiltakozott a műsor ellen. Tiltakozott viszont a magyar kormány, Kumin Ferenc államtitkár, a svédországi magyar nagykövet asszony és svédországi magyarok.

És az igazi csavar – stílusosan a svédcsavar – itt következett. A svéd közszolgálati csatorna sérelmezte, hogy a magyar nagykövet asszony véleményét formálta a műsorról, illetve arra kérte a tévé vezetőjét, hogy keresse fel hivatalában. Azt közölték, hogy ilyen nyomásgyakorlást legutóbb a vasfüggöny lehullása előtt tapasztaltak. A műsor egyik készítője, Kristofer Lundström pedig úgy nyilatkozott, hogy bár jól érezte magát a forgatás alatt Magyarországon, a magyar reakciók miatt nem szívesen tér vissza országunkba...

Ezek után a svéd csatorna interjút készített a magyar nagykövettel, s ordító tendenciózussággal arról érdeklődött, hogyan áll a nagykövetség a sajtószabadsággal, illetve kezdeményez-e Magyarország hivatalos eljárást a svéd kormánnyal szemben...

Aranyos, nem?

Mi is történik itt valójában?

A svéd közszolgálati televízió hazug és elítélletes módon porig alázza Magyarországot (igen, Magyarországot!), förtelmes helynek mutatja be, amely – na igen, már megint – Európa szégyene. Ez ellen természetes módon fellépünk, védjük érdekeinket és becsületünket, mire a svéd csatorna azzal vádol bennünket, hogy nem tiszteljük a sajtószabadságot, és diktatórikus, hidegháborús eszközökkel próbáljuk elhallgattatni az igazság svéd bajnokait.

Értik, ugye? Kapunk egy hatalmas pofont az utcán, erre védekezésképpen visszaütünk, minek következtében a támadó garázdasággal és tettlegességgel vádol meg bennünket. Ügyes...

És ezen a ponton kell észnél lennünk: a sajtószabadság itt nagyon álságos érv a svédek részér?l. A sajtószabadság ugyanis – különösképp a közszolgálati médiában – nem az el?ítéletesség, a torzítás és a befekettítés szabadsága. Hanem a tárgyilagosságé, sine ira et studio.

Éppen ezért nem szabad engednünk, legyen bár szó svéd – mondjuk azért így! – barátainkról. Ha most ugyanis engedünk és meghunyászkodunk – amit biztosan nagyon szeretne sok baloldali Magyarországon –, akkor a továbbiakban még többet megengednek maguknak velünk szemben svédek, és más nyugat-európai barátaink...

Szóval ezúttal, e témában nem svéd a cél.

Fricz Tamás - mno.hu

Ajánló